

درجه عالی توبه نزد خداوند متعال است

استاد خارج فقه حوزه علمیه قم با بیان اینکه خداوند متعال امید ناامیدان و نگهدارنده بندگان است که به رحمت او تمسک جسته‌اند، گفت: از خدا می‌خواهیم حب دنیا را از قلب ما بیرون کند و ما را به سمت مقام و درجه عالی توبه سوق دهد.

درجه عالی توبه نزد خداوند متعال است خبرگزاری رسا - استاد خارج فقه حوزه علمیه قم با بیان اینکه خداوند متعال امید ناامیدان و نگهدارنده بندگان است که به رحمت او تمسک جسته‌اند، گفت: از خدا می‌خواهیم حب دنیا را از قلب ما بیرون کند و ما را به سمت مقام و درجه عالی توبه سوق دهد.

1718#؛ اَبْکِی لِحُرُوجِی مِنْ قَبْرِی عُرْبَانَا دَلِیْلًا حَامِلًا ثَقْلِی عَلٰی ظَهْرِی اَنْظُرْ مَرَّةً عَنْ یَمِیْنِی وَ اُخْرٰی عَنْ شِمَالِی اِذِ الْخَلَائِقُ فِی شَأْنِ غَیْرِ شَأْنِی لِکُلِّ امْرِئٍ مِنْهُمْ یَوْمَئِذٍ شَأْنٌ یُعْنِیْهِ وَجُوهٌ یَوْمَئِذٍ مُّسْفَرَةٌ ضَاحِکَةٌ مُّسْتَبْشِرَةٌ وَ وَجُوهٌ یَوْمَئِذٍ عَلَیْهَا غَبَرَةٌ تَرْهَقُهَا قَتَرَةٌ وَ ذٰلَکَ سَیِّدِی عَلَیْکَ مُعَوَّلٰی وَ مُعْتَمَدٰی وَ رَجَآئِی وَ تَوکْلِی وَ بِرَحْمَتِکَ تَعَلَّقٰی نُصِیبُ بِرَحْمَتِکَ مَنْ تَشَآءُ وَ تَهْدِی بِکَرَامَتِکَ مَنْ تُحِبُّ فَلَکَ الْحَمْدُ عَلٰی مَا تَقِیَّتْ مِنَ الشِّرْکِ قَلْبِی؛ گریه می‌کنم برای درآمدنم از قبر عریان و خوار، درحالی‌که بار سنگینی را بر دوش می‌کشم، یک بار از طرف راست و بار دیگر از جانب چپم نگاه می‌کنم، هنگامی‌که مردمان در کاری جز کار منند، چه برای هرکسی از آنان در آن روز کاری است که او را بس است، چهره‌هایی در آن روز روشن و خندان خوشحال‌اند، و چهره‌هایی در آن روز بر آنها غبار بدفرجامی نشسته، و سیاهی و خواری آنها را پوشانده، ای آقای من، تکیه و اعتمادم و امید و توکلّم بر تو، و آویختنم بر رحمت توست، هرکه را خواهی به رحمتت رسانی، و با کرامتت هرکه را دوست‌داری هدایت کنی، پس تو را سپاس بر اینکه قلبم را از شرک پاک نمودی.»

به گزارش خبرنگار خبرگزاری رسا، آیت الله محمدحسین احمدی فقیه یزدی، استاد خارج فقه حوزه علمیه قم در ادامه تفسیر فرازهایی از دعای پرفیض ابوحمزه ثمالی با تأکید بر اینکه انسان مخلوق خداوند متعال است و جز پناه بردن به درگاه الهی راه دیگری ندارد، گفت: خداوند امید ناامیدان و نگهدارنده بندگان است که به رحمت او تمسک جسته‌اند.

وی افزود: اگر گناهان ما بر دیگر بندگان آشکار شود، مردم بر زشتی‌های ما چشم‌ها بدوزند و امر به رفتن ما به سوی آتش دوزخ شود و بین ما و بندگان صالح مانع قرار دهند، در عین حال نسبت به لطف خدا ناامید نمی‌شویم و خودمان را برای عفو الهی مهیا می‌کنیم که هیچ‌وقت حب و دوستی خدا از دل ما خارج نمی‌شود.

استاد خارج فقه حوزه علمیه قم با بیان اینکه بنده مؤمن هیچ‌گاه وسیله‌های دستگیری و آن پوشش‌هایی را که خدا برای او قرار داده است، فراموش نمی‌کند، گفت: ای آقا و مولای من حب دنیا را از قلب ما بیرون کن و ارتباط ما را با پیامبر اکرم(ص) و آل طاهرینش(ع) برقرار کرده و به سمت مقام و درجه عالی توبه که نزد تو است، سوق بده.

وی با اشاره به اینکه ناامیدی کم سبب از بین رفتن خیر در وجود انسان می‌شود، ابراز کرد: در فراز دیگری از دعای پرفیض ابوحمزه ثمالی از خداوند بلند مرتبه می‌خواهیم که به ما کمک کند تا در حالات و بر نفس خود گریه کنیم چراکه عمر خود را به مسامحه و آرزوهای دراز نابود و ضایع کرده‌ایم.

آیت‌الله احمدی فقیه یزدی گفت: اگر با این وضع به قبر منتقل شویم دیگر برای ما پناهگاهی برای آرامش و آسایش نخواهد بود چراکه برای آن جایگاه عمل صالح و توشه مناسبی مهیا نکرده‌ایم؛ وقتی چنین راهی انتظار ما را می‌کشد، و وقتی می‌بینیم که نفس با ما خدعه کرده و ما را فریب داده است، چرا گریه نکنیم.

وی اظهار کرد: چرا گریه نکنیم وقتی می‌بینیم که بال‌های موت اطراف سرمان می‌چرخد و ما را به سمت مرگ رهنمون می‌شود؛ گریه می‌کنیم بر اینکه جانمان از کف می‌رود، گریه می‌کنیم برای تاریکی و فشار قبر و گریه می‌کنیم از اینکه فرشتگان نکیر و منکر ما را مورد سؤال قرار دهند و نتوانیم به سؤال‌هایشان پاسخ دهیم.

این اخلاق حوزه علمیه قم با بیان اینکه ظلمت و تاریکی قبر به واسطه نبود جهات معنوی و ارتباط الهی است، گفت: گریه می‌کنیم آن هنگام که از قبر بیرون بیاییم در حالی که عریان هستیم و هیچ پوششی برای لغزش‌ها و زشتی‌های ما نیست در حالی که ذلیل شده و سنگینی گناهان و اعمال پشت ما را خم کرده است.

وی افزود: بنده گنهکار از این مبحوس شدن، بیچارگی و در به دری گاهی به راست و گاهی به چپ نگاه می‌کند و وقتی می‌بیند که شأن همه با او فرق دارد، آنقدر بار گناه و معصیت و وضعیت تاریکی وجود او را در برگرفته که دیگر پوشش معقولی برای او نیست، بر اعمال خود بسیار گریه می‌کند.

آیت‌الله احمدی فقیه یزدی با بیان اینکه شأن هر مرد و زن و هر شخصیت انسانی با هم متفاوت است، اظهار کرد: شأن عده‌ای این است که در روز محشر بسیار خوشحالند و روی خندان و بشارت دهنده دارند و بر صورت‌های عده‌ای دیگر گرد و غبار غم نشسته و تنگ دستی و خاری و ذلت چهره آنان را تغییر داده است.

وی وصف حالت گنهکاران در روز محشر را بسیار غم‌انگیز خواند و گفت: ای مولای من تو نگهدارنده من از گناهان هستی، اعتماد و امید به تو دارم، امیدبخش تویی و به سوی تو توکل می‌کنم و به رحمت تو وابسته هستم که هرکسی به سمت رحمت تو امید داشته باشد، به جای دیگر نمی‌تواند تمسک بجوید.

استاد خارج فقه حوزه علمیه قم با بیان اینکه خدا بر کسانی که خواهان رحمت هستند رحم می‌کند و آنها را که خواهان هدایت با

کرامت هستند، با عظمت خود هدایت می‌کند، افزود: این حکم جنبه دو طرفه دارد آن کسی که خواهان پروردگار است و حب او را در دل دارد خدا هم او را دوست می‌دارد و هدایت می‌کند.

«#وَلِكَا الْحَمْدُ عَلَى بَسْطِ لِسَانِي أَيْ فِيلِسَانِي هَذَا الْكَلَامُ أَشْكُرُكَ، أَمْ بِغَايَةِ جُهْدِي [جَهْدِي] فِي عَمَلِي أَرْضِيكَ وَ مَا قَدَّرَ لِسَانِي يَا رَبِّ فِي جَنْبِ شُكْرِكَ وَ مَا قَدَّرَ عَمَلِي فِي جَنْبِ نِعْمِكَ وَ إِحْسَانِكَ [إِلَى] إِلَهِي إِنَّ [لَا أَنْ] جُودَكَ بَسْطَ أَمَلِي وَ شُكْرَكَ قَبْلَ عَمَلِي سَيِّدِي إِلَيْكَ رَغْبَتِي وَ إِلَيْكَ [مِنْكَ] رَهْبَتِي وَ إِلَيْكَ تَأْمِيلِي وَ قَدْ سَاقَنِي إِلَيْكَ أَمَلِي وَ عَلَيَّكَ [إِلَيْكَ] يَا وَاحِدِي عَكْفَتْ [عَلَقْتُ] هِمَّتِي وَ فِيمَا عِنْدَكَ ابْتَسَطْتُ رَغْبَتِي وَ لَكَ خَالِصُ رَجَائِي وَ حَوْفِي وَ بِكَ أُبْسِطُ مَحَبَّتِي وَ إِلَيْكَ أَلْقِيْتُ بِيَدِي؛ وَ بَرَأَى تُو سِپَاسَ بَرِ گِشُودَن زَبَانَم، آيَا بَا اَيْنَ زَبَانِ كَنَدَم تُو رَا شُكْر كَنَم، يَا بَا نَهَايَتِ كُوشِشِ دَر كَارَم تُو رَا خُشْنُودَ نَمَايَم، پَرُورَدگَارَا ارزِشِ زَبَانَم دَر كَنَار شُكْرَتِ چِيست، وَ قِيَمَتِ كَارَم دَر بَرَابَر نَعْمَتِهَايَتِ وَ اِحْسَانَتِ چِه اَندَازِه است؟! خُدَايَا، جُودَتِ آرْزُويِم رَا گِستَرَد، وَ سِپَاسَتِ عَمَلَم رَا پَذيِرَفَت، اَيِ آقَايِ مَن مِيلَم بِه سَويِ تُوست، وَ تَرَسَم اَز جَانِبِ تُوست، وَ آرْزُويِم بِه پِيَشگَاهِ تُوست، آرْزُويِم مَرَا بِه سَويِ تُو كِسانَدِه وَ هَمْتَم بَر دَرگَاهِ تُو اَيِ خُدَايِ يِگَانِه مَعْتَكِفِ شُدِه، وَ رَغْبَتَم دَر آنچِه نَزْدِ تُوست فَرْزُونِي يَافْتِه، اَمِيدِ خَالِصِ وَ بِيَمَم بَرَايِ تُوست، وَ مَحَبَّتَم بِه تُو اَنَسِ گِرَفْتِه، وَ دِستَم رَا بِه جَانِبِ تُو اَندَاخْتَم.»

وی در بخش دیگری از تفسیر دعای ابوحمزه ثمالی به تبیین شرک عملی و شرک قلبی پرداخت و گفت: انسان گاهی دچار شرک عملی می‌شود و آنطور که باید به سمت خدا نمی‌رود، اما گاهی دلش پاک نیست، یعنی در زبان حمد خدا را می‌گوید، اما در قلب شرک می‌ورزد که از خدا می‌خواهیم از هر دو حالت ما را نجات دهد.

آیت‌الله احمدی فقیه یزدی با بیان اینکه زبان انسان از گفتن شکر نعمت‌های الهی قاصر است، ابراز کرد: خدایا این لسان ناقص را به من دادی و عملی که بتوانم در مسیر رضای تو جهد و کوشش کنم، اما می‌دانم که هرگز زبانم قادر نخواهد بود عظمت و قدر و منزلت تو را حمد کند و انجام عملی که بتواند رضایت تو را جلب کند، در توان من نیست.

وی با اشاره به اینکه اعمال نیک انسان هرچقدر هم که زیاد باشد، اما در برابر نعمت‌های بی‌کران و احسان و لطف بی‌پایان خود، بسیار کم‌ارزش است، گفت: بخشش الهی همه آرزوی بندگان مؤمنی است که تنها شکرگذار خداوند متعال هستند و هیچ امیدی جز کرم و لطف او و پذیرش اعمال ناچیز ندارند.

استاد خارج فقه حوزه علمیه قم به فراز «#يَا وَاحِدِي عَكْفَتْ [عَلَقْتُ] هِمَّتِي وَ فِيمَا عِنْدَكَ ابْتَسَطْتُ رَغْبَتِي» اشاره و تصریح کرد: یک معنای عاکف پیوستگی است و کسانی که معتکف در مسجد شده‌اند یعنی از روزی که در مسجد مانده‌اند تا روزی که خارج شوند پیوسته در حال عبادت و راز و نیاز با خداوند متعال هستند.

وی با بیان اینکه رحمت و لطف خداوند متعال سبب انبساط خاطر بنده مؤمن و رقبت و تمایل او برای بازگشت به درگاه الهی می‌شود، گفت: خوف و رجاء مؤمن به واسطه رحمت خداوند متعال است و محبت او با محبت خدا انس دارد، از این‌رو دستش را تنها به سوی باریتعالی بلند کرده و از او طلب کمک و یاری می‌کند. /920/ت301/ی